

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **T. H. N.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2022, č. j. 2721-2/2022-900000-311, sp. zn. 161388/2018-530000-12,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení výroku I. v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobkyně potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 6. 9. 2021, č. j. 102362-11/2021-530000-12. Celní úřad uvedeným rozhodnutím shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), jehož se měla dopustit tím, že provozovala hazardní hru v provozovně s názvem „BAR 999“, na adrese Körnerova 219/2, 602 00 Brno (dále jen „provozovna“) dne 31. 5. 2018 prostřednictvím 8 kusů technických zařízení typu

Diamond Level v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Žalobkyni byla za tento přestupek uložena pokuta ve výši 170 000 Kč a povinnost zaplatit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Současně celní úřad rozhodl o zabrání předmětných osmi kusů technických zařízení včetně všech částí, součástí a příslušenství (klíčů a dvou routerů).

2. Žalovaný ve výroku II. zrušil část rozhodnutí celního úřadu ve věci zabrání dvou routerů a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Jádrem žalobní argumentace je námitka, že žalovaný i celní úřad opřeli své závěry o vině žalobkyně o záznam o podání vysvětlení ze dne 31. 5. 2018, získaný při kontrole v provozovně. Žalobkyně namítá, že záznam o podání vysvětlení nemůže sloužit jako důkazní prostředek, neboť žalobkyně je cizí státní příslušnicí, neovládá proto český jazyk, což muselo být celnímu úřadu při podání vysvětlení známo, což dokládá i písemný záznam o podání vysvětlení, kde je uvedeno, že „[p]odání vysvětlení přítomen druh žalobkyně (doplněno krajským soudem) z důvodu překladu do českého jazyka“. Celní úřad proto taktéž žalobkyni řádně nepoučil o jejích právech a povinnostech v jazyce, kterému rozumí, zejména o právu na tlumočníka, když poučení bylo sděleno v českém jazyce. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací celních úřadů, že právo na tlumočníka přísluší pouze tomu, kdo prohlásí, že neovládá jednací jazyk dle § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a namítá, že v přestupkovém řízení má správní orgán povinnost tlumočníka ustanovit sám z úřední povinnosti v souladu s čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně dále doplnila, že tlumočnickem nemohl být ustaven druh žalobkyně pro rozpor se zákonem č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících, a taktéž proto, že jej v době podání vysvětlení celní úřad považoval za osobu podezřelou.
5. Žalobkyně dále rozporuje, že by celní úřady řádně prokázali, že by dne 31. 5. 2018 v provozovně provozovala hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Celní úřad měl nedostatečně zjistit skutkový stav, když provedl kontrolní nákupy pouze na dvou technických zařízeních z osmi a tyto kontrolní nákupy provedl nedostatečným způsobem. Nebylo tak ani prokázáno, že by technická zařízení fungovala na principu náhody, ani že by nebyla zaručena návratnost sázky vložené od hry, tudíž nebylo prokázáno, že technická zařízení naplnila znaky hazardní hry dle § 3 zákona o hazardních hrách. Konečně žalobkyně namítá, že v den provádění kontroly v provozovně probíhala i kontrola finanční správy, v provozovně se tudíž nacházelo velké množství osob a celní úřad tedy neměl spolehlivě zjištěno, zda se v provozovně nenacházela osoba s přístupem k předmětným technickým zařízením a bylo tedy možné, že žalobkyně v rozhodný den ve skutečnosti technická zařízení neprovozovala. Žalobkyně shrnula, že v přestupkovém řízení nebyl dosažen nejvyšší možný stupeň jistoty ve vztahu k prokázání, že se dopustila jednání mající znaky projednávaného přestupku. Závěrem žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost uložené pokuty, která je pro ni likvidační a upozornila, že pokuta jí byla uložena za trvání přestupku v délce jednoho dne. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí celního úřadu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozornil, že obdobné námitky již žalobkyně uplatnila ve správním řízení, a proto odkazuje na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že skutkový stav byl celními orgány zjištěn a vyhodnocen řádným způsobem, záznam o podaném vysvětlení nebyl jediným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, jak tvrdí žalobkyně. K hlavní žalobní námitce ohledně nedostatečného poučení žalované před podáním vysvětlení o v jazyce, kterému rozumí, a o právu na tlumočníka žalovaný uvádí, že záznam o podaném vysvětlení všechny přítomné osoby podepsaly, včetně druha žalobkyně, který překládal do českého jazyka. Žalobkyně dle žalovaného dotazům kontrolní skupiny při podání vysvětlení rozuměla, neboť na ně logicky a srozumitelně odpověděla, stejně tak musela rozumět i poučení o právech a povinnostech. Žalovaný k tomuto závěru došel i na základě skutečnosti, že žalobkyně provozuje od roku 2013 hostinskou činnost, při níž se dá předpokládat určitá míra komunikace v češtině, koneckonců i nabídka nápojů a informační tabule v provozovně jsou v češtině. Žalovaný upozornil, že žalobkyně při podání vysvětlení žádným způsobem nedala najevo, že jednacím jazyku nerozumí. Žalovaný považuje žalobní argumentaci za účelovou, konstatuje, že v napadeném rozhodnutí byly přezkoumatelně vypořádány odvolací námitky, uložená pokuta není pro žalobkyni likvidační a je přiměřená spáchanému přestupku. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí celního úřadu, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
9. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námitky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve

skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správce daně. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formulovala obecně tak, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Krajský soud proto ve stejné obecném duchu odpovídá, že napadené rozhodnutí shledal plně přezkoumatelným. Na rozdíl od žalobkyně je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi námitkami a argumenty, předestřenými v odvolacím řízení. Nadto nelze odhlédnout od toho, že žalobkyně v podané žalobě s argumenty žalovaného věcně polemizuje; dle krajského soudu je tak zřejmé, že jeho úvahám porozuměl. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného tak není důvodná.

10. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že dne 31. 5. 2018 ve 13:45 provedla kontrolní skupina celního úřadu kontrolu v provozovně žalobkyně, při níž zjistila, že se v provozovně nachází 8 technických zařízení typu Diamond Level. Průběh kontroly je zaznamenán v kontrolním protokolu ze dne 9. 7. 2018, č. j. 106747-13/2018-530000-61. Z protokolu vyplývá, že kontrola celním úřadem bezprostředně následovala po kontrole provedené finanční správou, na vstupních dveřích provozovny bylo mimo kontaktních informací uvedeno: „[v]edoucí provozovny: N. T. H.“, celní úřad proto k žalobkyni přistupoval jako ke kontrolované osobě a vyzval jí k předložení povolení k provozování technických zařízení, což však neučinila. Kontrolní skupina následně provedla kontrolní nákupy na dvou technických zařízeních, o nichž jsou vyhotoveny videozáznamy, které jsou součástí správního spisu, pročež konstatovala, že technická zařízení představují kombinaci znalostního a náhodného principu. Z protokolu o kontrole vyplývá, že žalobkyně byla poučena o možnosti podání námitek. Kontrolní skupina během kontroly sepsala s žalobkyní záznam o podaném vysvětlení č. j. 106747-6/2018-530000-61 dle § 137 správního řádu, kde uvedla pro celní úřad stěžejní skutečnosti, tedy, že provozovnu provozuje sama, figuruje zde jako majitelka od roku 2013, od května 2018 obsluhuje předmětná technická zařízení, kdy vyplácí výhry a nuluje skóre technických zařízení. Součástí záznamu je i v žalobě zmíněné konstatování, že podání vysvětlení byl přítomen druh žalobkyně z důvodu překladu do českého jazyka. Ze záznamu o podaném vysvětlení taktéž vyplývá, že celní úřad žalobkyni poučil o povinnosti podat vysvětlení dle § 137 odst. 1 správního řádu a o možnosti uložit pořádkovou pokutu dle § 62 správního řádu, dále o povinnosti zachovávat utajované informace a povinnosti mlčenlivosti dle § 55 odst. 2 a 3 správního řádu, ledaže by těchto povinností byla žalobkyně zproštěna a konečně o právu žalobkyně odepřít vysvětlení z důvodu zákona sebeobviňování sebe či osob blízkých dle § 55 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně záznam i protokol o kontrole podepsala.
11. Na základě provedených úkonů kontrolní skupina pojala důvodné podezření, že žalobkyně provozuje hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, k čemuž nebylo uděleno povolení dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Vedoucí kontrolní skupiny sepsal záznam opatření o zadržení technických zařízení, dvou svazků klíčů k vyplácení výher a dvou routerů zajišťujících připojení technických zařízení k internetu, jenž je zaznamenán v úředním záznamu o zadržení věci č. j. 106717-8/2018-530000-61. Jelikož žalobkyně na tuto výzvu odmítla věci vydat, přistoupila kontrolní hlídka opatřením k odnětí a uskladnění věci. Záznamy o zadržení i odnětí věci žalobkyně podepsala.

12. Dne 17. 1. 2020 zahájil celní úřad řízení o přestupku zjištěném při kontrole dle § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) oznámením o zahájení řízení o přestupku, č. j. 41604/2020-530000-12, v němž rekapituloval podklady k přestupku, na základě kterých dospěl k důvodnému podezření, že žalobkyně provozovala hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách a tím naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Součástí oznámení o zahájení řízení o přestupku je i poučení o jednacím jazyku dle § 16 správního řádu, včetně jednání a předkládání písemností v případě, že osoby neovládají český jazyk.
13. Dne 6. 9. 2021 vydal celní úřad rozhodnutí, v jehož odůvodnění podrobně popsal průběh přestupkového řízení a fungování soutěže Diamond Level a shrnul její charakteristiky. Podle celního úřadu soutěž Diamond Level naplňuje definiční znaky hazardní hry dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť zaprvé soutěž vyžaduje pro své spuštění peněžní vklad, zadruhé není návratnost tohoto vkladu zaručena, což bylo prokázáno při kontrolních nákupech, a zatřetí o výhře či prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda. Náhodu celní úřad spatřuje ve funkcionalitě „bonusových otázek“ s několikanásobně vyšší hodnotou jednotlivých sázek oproti otázkám standartním, které se v průběhu soutěže objevují nahodile, a i při jejich nezodpovězení se jejich hodnota převádí do „Banku“, který je následně možné po splnění triviálního úkolu směnit za kredit. Skutečnost, že výše popsaný prvek náhody je v soutěži zcela zásadní a rozhoduje o celkové výhře nebo prohře, nevylučuje ani možnost použití tlačítka „INFO“, které v soutěži Diamond Level zobrazí hodnotu následující otázky. Hodnota je otázce přidělována zcela náhodně, bez možnosti ovlivnění procesu přidělení hodnoty, podstatné pak je, že hráči je takto odhalena hodnota nejbližší následující otázky, nikoli otázek dalších (hodnota je odhalována postupně vždy ve vztahu ke každé otázce); hráči tedy i přes plnou vědomost aktuální dílčí prohry jsou motivováni k pokračování v soutěži onou neznámou okolností – hodnotou dalších (budoucích) otázek, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32. Tuto skutečnost nemůže dle celního úřadu vyvrátit ani existence částí soutěže zvaných „DIAMOND BANKA“. Jedná se funkcionalitu obdobnou „otázce poslední záchrany“, ke které se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019-22, jako o otázce tipovacího charakteru, při níž se v míře větší než zanedbatelné projevuje prvek náhody.
14. Celní úřad jako rozhodující skutečnost, že hazardní hru dne 31. 5. 2018 provozovala právě žalobkyně, shledal protokol o kontrole, ze kterého má vyplývat, že žalobkyně vykonávala k předmětných technickým zařízením činnosti ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, zejména prostor pro jejich umístění, připojení k elektrické síti a internetu, a dále že žalobkyně zajišťovala jejich provoz, prováděla výplatu výher a prováděla nulování skóre na těchto zařízeních. K vyjádření žalobkyně, které obsahuje obdobné námitky jako žaloba, celní úřad uvedl, že žalobkyně byla před podáním vysvětlení řádně poučena o svých právech, s poukazem na ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu pak celní úřad konstatoval, že žalobkyně neprohlásila, že neovládá jazyk a nežádala o obstarání tlumočníka. Celní úřad současně uvedl, že skutečnost, že žalobkyně hazardní hry provozovala, neprokazoval pouze záznamem o vysvětlení (což ostatně dle § 137 odst. 4 správního řádu není možné). V souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015-64, celní úřad uvádí, že záznam o vysvětlení slouží jako podklad pro

rozhodnutí, který pouze potvrzuje skutková zjištění učiněná během kontroly. Výši uložené pokuty odůvodnil celní úřad zejména závažností porušení zájmů chráněných zákonem o hazardních hrách, přičemž neshledal, že by takto uložená pokuta mohla mít pro žalobkyni likvidační charakter.

15. V první komplexní žalobní námitce týkající se jednacího jazyka a nedostatečném poučení o možnosti ustavení tlumočníka žalobkyně argumentuje, že jelikož je cizí státní příslušnicí, která neovládá český jazyk, nemohla být před podáním vysvětlení řádně poučena, neboť veškeré úkony byly celním úřadem prováděny v českém jazyce.
16. Dle čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy má každý, kdo je obviněn z trestného činu, právo *mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví*. Dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod má právo na tlumočníka ten, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání.
17. Dle § 16 odst. 1 správního řádu se v řízení jedná a písemnosti vyhotovují v českém jazyce. Podle § 16 odst. 3 věta první správního řádu každý, *kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady*.
18. Procením právem na tlumočníka při řízení před správními orgány se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Afs 36/2007-86, kdy uvedl, že toto právo „*slouží k zajištění fair procesu (lhotejno, zda v řízení před soudem či v řízení před správním orgánem) tím, že kompenzuje nevýhodu, kterou má účastník takového řízení, jenž nerozumí jazyku, v němž se řízení vede. Nemá-li tato kompenzace být pouze formální a bezúčelná, musí být právo na tlumočníka vždy zajištěno v míře a způsobem odpovídajícím povaze toho kterého řízení o právech a povinnostech, jehož je osoba, která tlumočníka potřebuje, účastníkem, příp. jiným zainteresovaným aktérem*“. Na druhou stranu je však třeba vzít v úvahu, že toto právo nemá sloužit pouze k účelovému prodlužování řízení, znamená to tedy také, že „*určité důsledky své nevýhody, spočívající v tom, že nerozumí jazyku, v němž se vede řízení, musí dotyčná osoba snášet a že je musí kompenzovat vlastní zvýšenou aktivitou v řízení. Zejména je po ní spravedlivé požadovat, aby skutečnost, že jazyku, v němž se vede řízení, nerozumí, dala příslušnému orgánu najevo, je-li schopna tak učinit. Tuto schopnost pak je nutno posuzovat zejména vzhledem k jejím obecným komunikačním schopnostem, stupni znalosti češtiny či případně míře vzdálenosti jazyka či jazyků, kterým rozumí, od češtiny a s ohledem na míru její obeznámenosti s poměry v České republice a jejími společenskými a právními institucemi*“.
19. K žalobní námitce, že celní úřad měl povinnost žalobkyni před podáním vysvětlení poučit o právu na tlumočníka pak lze obecně uvést, že pokud ze skutkových okolností vyplývá, že účastník řízení či jiná zainteresovaná osoba tlumočníka potřebuje, třebaže o něj sám výslovně nepožádal, je správní orgán povinen dotyčnou osobu způsobem jí nepochybně srozumitelným a pro ni pochopitelným poučit, že má právo na tlumočníka. Takovými skutečnostmi bude zejména to, že určitá osoba začne se správním orgánem komunikovat jinak než česky, nebo to že z jejích ústních či písemných projevů (vedených v jazyce českém) či z reakcí na komunikaci ze strany správního orgánu je patrné, že se česky nemůže dorozumět dostatečně dobře.
20. Vztaheno na nyní projednávanou věc krajský soud konstatuje že citovaný § 16 odst. 3 správního řádu váže právo účastníka řízení, resp. každého, kdo v řízení vystupuje, na

tlumočníka na to, že on sám prohlásí, že neovládá jazyk jednání (tedy český jazyk). Žalobkyně přitom v průběhu kontroly, ani při podání vysvětlení nic takového neučinila; tedy neučinila žádné prohlášení, kterým by upozornila na to, že její schopnost dorozumět se v českém jazyce je omezená a že by tedy pro řízení potřebovala tlumočení. Konečně žalobkyně v rámci kontroly samostatně komunikovala v češtině, kdy z protokolu o kontrole i záznamu o podaném vysvětlení vyplývá, že žalobkyně odpovídala na otázky úředních osob. Krajský soud proto shledal, že ze skutkových okolností nic nenasvědčovalo, že žalobkyně potřebuje tlumočníka, a že celní úřad proto nepochybil, pokud před podáním vysvětlení žalobkyni o tomto právu nepoučil. Po zahájení správního řízení pak byla žalobkyně zastoupena českou advokátkou, její práva proto nebyla porušena.

21. Na výše uvedeném nic nemění poukaz žalobkyně na závěr záznamu o podaném vysvětlení, kde je uvedeno, že mu byl přítomen partner žalobkyně „z důvodu překladu do českého jazyka“, na což dále navazuje žalobní argumentace ohledně nesplnění zákonných podmínek pro ustanovení této osoby tlumočnickem. Krajský soud konstatuje, že umožněním účasti partnera žalobkyně při podání vysvětlení celní úřad nezasáhl do jejích veřejných subjektivních práv, neboť tím zajistil, že žalobkyně eventuálně lépe porozumí některým frázím či slovům, která mohou v průběhu vysvětlení zaznít. Současně tak celní úřad snížil pravděpodobnost toho, aby z důvodu neporozumění žalobkyni před podáním vysvětlení řádně nepoučil, jak se žalobkyně pokouší naznačit v žalobě. Žalobní tvrzení, že není na jisto postaveno, co bylo žalobkyni během vysvětlení „tlumočeno“, jelikož partner žalobkyně záznam o podání vysvětlení nepodepsal, je pak v rozporu se skutečností, jelikož je jasné patrné, že záznam jím byl taktéž podepsán.
22. V druhé žalobní námitce žalobkyně uvedla, že záznam o podaném vysvětlení nemůže sloužit jako důkazní prostředek, a současně, že jím nelze nahradit ústní výpověď obviněné.
23. Dle § 137 odst. 1 správního řádu „[k] prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Správní orgán dále opatřuje vysvětlení potřebná k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem. Při opatřování vysvětlení se obdobně užijí ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60). O odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výsledku“. Z § 137 odst. 4 správního řádu pak skutečně vyplývá, že „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek“.
24. Dle § 82 odst. 1 zákona č. 250/2006 Sb., o odpovědnosti za přestupky může správní orgán provést výslech obviněného; je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného, správní orgán výslech provede. Výslech obviněného nesmí být proveden za stejných podmínek, za jakých nesmí být vyslýchán svědek.
25. V obecné rovině tedy krajský soud souhlasí s argumentací žalobkyně, že použití úředního záznamu o podaném vysvětlení je zákonem vyloučeno jako důkazní prostředek (viz cit. § 137 odst. 4 správního řádu), neboť tento záznam pořizuje správní orgán, aniž by osoba, která vysvětlení podává, měla na jeho obsah vliv – nemůže proti němu ani vznést námitky ani jej nemusí podepsat (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Pokud by skutkový stav správní orgán zjistil pouze na základě úředních záznamů vyhotovených správním orgánem a dále nijak

neverifikovaných mimo sféru dispozice správního orgánu, např. listinou vyhotovenou třetí osobou, výsledkem svědka, výpovědí účastníka apod., a zejména v případě, kdyby obviněný obsah takového úředního záznamu popíral, pak by takto zjištěný skutkový stav neměl oporu v dokazování a jednalo by se o chybu v objektivní stránce utváření podkladu pro rozhodnutí a rozhodnutí by bylo nezákonné (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 1997, č. j. 6 A 61/95-36).

26. Jak však správně upozornil žalovaný, judikatura Nejvyššího správního soudu připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu. Vyloučeno by bylo pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi (srov. např. rozsudek ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 As 112/2016-32). Celní úřad v rozhodnutí o přestupku odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015-64. I když v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek správního soudu a k otázce povahy protokolu o kontrole a úředních záznamů se vyjádřil jen okrajově, přesto lze poukázat na jeho závěr, dle něhož, že *„je namístě na uvedené listiny pořízené v rámci provedené kontroly u žalobce pohlížet jako na listiny, které mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a to zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp., u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost listin“*.
27. Žalovaný s odkazem na výše uvedenou judikaturu v napadeném rozhodnutí tvrdil, že celní úřad pomocí záznamu o vysvětlení pouze vyjasnil/potvrdil některé detaily související s prokázaným nelegálním provozem herních zařízení. Krajský soud s tímto hodnocením souhlasí, i když je nutné podotknout, že celní úřad na straně 7 rozhodnutí o přestupku uvedl, že *„sama obviněná uvedla, že (pozn.) zajišťuje provoz těchto TZ, provádí výplatu výher učiněných na těchto TZ a provádí nulování TZ“*. Jelikož celní úřad neprovedl výsledk žalobkyně (k čemuž není dle § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky povinen), krajský soud konstatuje, že k tomuto závěru musel dojít na základě protokolu o kontrole, který sám odkazuje na vysvětlení žalobkyně, podané v jeho průběhu. V souladu s výše uvedenou judikaturou pak ale krajský soud uznává, že celní úřad použil úřední záznam o podaném vysvětlení jako podklad pro zahájení přestupkového řízení, nikoliv jako důkazní prostředek ohledně spáchání přestupku žalobkyní. Krajský soud má za to, že všechny rozhodné skutečnosti ohledně spáchání přestupku celní úřad zjistil jednak z obecně dostupných zdrojů (živnostenský rejstřík, informační systém Státního dozoru nad sázkami a loteriemi) a z vlastní činnosti (kontrolní nákupy). Krajský soud závěrem uvádí, že i kdyby úřední záznam o podaném vysvětlení byl celním úřadem použit jako důkazní prostředek v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, na projednávané věci by to nemohlo nic změnit, neboť jak uvedl žalovaný, *„o tom, že herní zařízení provozovala v provozovně právě žalobkyně, nemohly být žádné pochybnosti ani tehdy, pokud by předmětný záznam o podaném vysvětlení nebyl součástí spisu“*.
28. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně rozporovala, že by celní úřady řádně zjistily skutkový stav pro konstatování spáchání přestupku dle § 7 zákona o hazardních hrách, tudíž nebylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně dne 31. 5. 2018 provozovala předmětná technická zařízení a že tato zařízení jsou hazardními hrami ve smyslu zákona.
29. Dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.

30. K povaze hry Diamond Level krajský soud uvádí, že princip fungování technických zařízení žalovaný obsáhle popsal na stranách [12] až [18] napadeném rozhodnutí včetně odkazů na relevantní judikaturu. Krajský soud s hodnocením provedeným žalovaným souhlasí a pouze doplňuje, že Nejvyšší správní soud v bodu [48] rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 335/2021–73 shledal, že hra Diamond Level naplňuje definiční znaky hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Taktéž neobstojí námitka, že kontrolní nákupy byly provedeny jen na dvou technických zařízení z osmi, neboť jak je patrné ze správního spisu, na všech těchto zařízení je nainstalována stejná hra – Diamond Level, tudíž celnímu úřad nevznikly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, které by zavadaly provedení kontrolních nákupů na všech zbylých technických zařízeních. Ohledně způsobu provedení kontrolních nákupů, kdy kontrolující osoba ignorovala zobrazené otázky a neodpovídala na ně, krajský soud konstatuje, že i když hra umožňuje i aktivní způsob hry spočívající v zodpovídání jednotlivých otázek, přičemž takovým způsobem lze teoreticky výhry dosáhnout, neznamená to, že běžný hráč bude tímto způsobem postupovat. Běžný hráč bude obyčejné otázky ignorovat a spoléhat na náhodně generované „bonusové otázky“ [k ignorování otázek u podobných typů hazardních her např. bod 27. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020-54].
31. Krajský soud taktéž shledal, že celní úřady se řádně vypořádaly s otázkou provozování technických zařízení žalobkyní. Je sice pravdou, že žalobkyně není vlastníkem předmětných technických zařízení, servis a vybírání finančních prostředků z technických zařízení taktéž povětšinou prováděla odlišná osoba, to však nic nemění na níže uvedených závěrech ohledně spáchání přestupku žalobkyní.
32. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách *[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.* Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách *[z]akazuje se provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.*
33. Soud považuje za nutné předně zdůraznit, že skutková podstata přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách nepracuje s pojmem „provozovatel“ (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním, srov. § 6 zákona o hazardních hrách), ale s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, obsahově se nepřekrývají (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019–38, bod [42]).
34. Podle § 5 zákona o hazardních hrách *[p]rovozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.* Z uvedeného vyplývá, že zákon o hazardních hrách vymezuje pojem „provozování“ nezávisle na získaném povolení. Důvodová zpráva k citovanému ustanovení uvádí, že provozování hazardní hry *„zahrnuje nejen vlastní přímou realizaci hazardní hry, ale i další činnosti, které jsou spojeny s tím, aby k přímé realizaci hazardní hry došlo, resp. neodmyslitelně s realizací souvisí. Tyto další činnosti však nemusí být realizovány přímo samotným provozovatelem, nýbrž mohou být pro provozovatele zajištěny i třetí osobou na základě smluvního vztahu.“* Takovou další činností bude zejména vědomé a aktivní vytváření podmínek pro to, aby technická zařízení mohla být fakticky provozována, spočívající např. v zajištění jejich zevní údržby, provádění výplaty výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018–32, č. 3855/201 Sb. NSS, bod [43], ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018–40, body [49] a [50], a ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019–38, bod [14]).

35. V posuzované věci bylo ve správním řízení zjištěno, že žalobkyně provozovala provozovnu, ve které byla předmětná technická zařízení umístěna a umožnila jejich napojení na internet a do rozvodové sítě. Žalobkyně současně disponovala klíči k zařízením, měla tedy minimálně možnost finanční prostředky ze zařízení vybírat, i když to nebylo v průběhu řízení prokázáno. Krajský soud se proto shoduje celními úřady v tom, že činnost žalobkyně naplňovala znaky provozování hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, neboť vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována právě v její provozovně.
36. Za téměř absurdní pak krajský soud považuje žalobní námitku, že jelikož z protokolu o kontrole nevyplývá, jaké konkrétní osoby byly v době kontroly přítomny v provozovně (kontrola celního úřadu navazovala na kontrolu finanční správy), a tudíž nemohlo být spolehlivě zjištěno, zda se na místě nenachází osoba mající taktéž přístup k technickým zařízením, zajišťující jejich provoz. Jak bylo uvedeno výše, žalobkyně měla prokazatelně ve své provozovně umístěny hazardní hry, na jejichž provozování se aktivně podílela. Krajský soud nevylučuje, že se na provozování hazardních her podílely i osoby odlišné od žalobkyně, to však nemá vliv na posouzení spáchání přestupku žalobkyní.
37. Krajský soud se konečně neztotožňuje ani s žalobními námitkami ohledně nesprávného odůvodnění výše uložené pokuty, co do její přiměřenosti, resp. potenciálního likvidačního dopadu do majetkové sféry žalobkyně. Posouzení této otázky se dle krajského soudu rozpadá do dvou rovin, jež představuje: i) posouzení zákonnosti uložené pokuty a ii) posouzení otázky její přiměřenosti ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu.
38. Žalobkyně považuje úvahy žalovaného o výši uložené pokuty za nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že celní úřad nezohlednil okolnosti daného případu a majetkové poměry žalobkyně, pokuta uložená celním úřadem byla tak nepřiměřeně vysoká. K tomu krajský soud nejprve uvádí, že žalobkyně v průběhu správního řízení na výzvu celního úřadu neposkytla podklady o své finanční situaci, celní úřad tak neměl dostatek informací, aby si mohl učinit úsudek o dopadu uložené sankce do majetkových poměrů žalobkyně. Celní úřad proto odůvodnil výši sankce úvahou, že žalobkyně jako podnikatelka vykonávající tuto činnost na základě tří živnostenských oprávnění je schopna generovat dostatečné finanční prostředky, celní úřad současně připustil splacení uložené pokuty ve splátkách. Celní úřad tvrdí, že při stanovení výše pokuty přihlédl i k dopadům opatření přijatých z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s pandemií nemoci COVID-19. Z rozhodnutí o přestupku však žádným způsobem nevyplývá, jak konkrétně tuto skutečnost celní úřad do své úvahy promítl, odůvodnění výše pokuty je tak příliš obecné, neboť celní úřad se soustředil převážně na závažnost spáchaného přestupku žalobkyní, jímž porušila zájmy chráněné zákonem o hazardních hrách. Krajský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentaci celního úřadu doplnil a zohlednil skutečnost, že předchozí provozovatel technických zařízení z nich měl měsíční výnos více než 30 000 Kč měsíčně.
39. Žalobkyně k výši pokuty současně namítá, že jí byla uložena za provozování hazardních her v pouhém jednom dni, nelze tedy taktéž vycházet z příjmů, kterých za mnohem delší období dosahoval jejich předchozí provozovatel. Krajský soud s žalobkyní souhlasí, že

v rozhodnutí celního úřadu je uvedeno, že žalobkyně provozovala hazardní hru v provozovně „dne 31. 5. 2018“, tedy v den kontroly, jelikož celní úřad neměl prokázáno, od kdy žalobkyně provozovala předmětná technická zařízení, nemohl proto určit přesné časové období páčání těchto přestupků. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2021, č. j. 54 Af 45/2019-59 pak ale krajský soud konstatuje, je fakticky nemožné ze strany celních orgánů provádět kontroly v provozovnách hazardních her a přesně tak vymezit období, ve kterém se v ní technická zařízení nacházela. Je navíc krajně nepravděpodobné, že by žalobkyně začala páchat přestupek až v den provedení kontroly, neboť je ze skutkových okolností zřejmé, že transport a zprovoznění 8 technických zařízení v provozovně jsou časově a technicky náročné. Koneckonců, pokud by žalobkyně začala provozovat hazardní hry až v den kontroly, nic jí nebránilo tuto skutečnost uvést a doložit.

40. Ve vztahu k otázce zákonnosti uložené pokuty krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že z judikatury správních soudů vyplývá, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, či rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46). Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je tedy součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a proto jsou správní soudy oprávněny hodnotit námitky týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že *„při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.“* [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. *„Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrání správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“* (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 77/2012-46, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2018, č. j. 29 A 250/2016-77). Krajský soud poznamenává, že žalobkyně nenavrhla moderaci pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

41. Vázán těmito východisky krajský soud konstatuje, že uložená pokuta ve výši 170 000 Kč z hlediska „prosté“ zákonnosti ob stojí. Správní orgány se totiž pohybovaly v rámci zákonného rozpětí stanoveného v § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, dle něhož *„právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru“*, ve spojení s § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách, dle kterého *„za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene písm. a), b), c), d), e), f), n) nebo r).“* Přestože krajský soud odůvodnění výše uložené pokuty a posouzení její přiměřenosti ze strany celního úřadu považuje za strohé, což lze však částečně omluvit tím, že nedisponoval žádnými podklady o aktuální finanční situaci žalobkyně, žalovaným provedené hodnocení a posouzení této otázky a její odůvodnění již krajský soud považuje za zcela přezkoumatelné, ucelené a koherentní. Krajský soud proto námitky žalobkyně zpochybňující tuto skutečnost s odkazem na dopady opatření spojených s pandemií covid-19 rovněž nepovažuje za důvodné, neboť žalobkyně je blíže nerozvedla, nepodložila
42. Krajský soud poznamenává, že žalobkyni byla ve správním řízení uložena pokuta, která nedosahuje 0,5 % maximální zákonné výše, konkrétně jde o pokutu uloženou ve výši 0,34 % horní hranice sazby. Žalobkyně spatřuje nepřiměřenost sankce ve vztahu k jejím majetkovým a příjmovým poměrům, sníženým vlivem opatření spojených s pandemií covid-19. Pro definici likvidační pokuty lze vyjít z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133: *„Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“*.
43. Krajský soud souhlasí se způsobem vypořádání podkladů ze strany žalovaného a plně na ně odkazuje, přičemž nemůže souhlasit s tvrzením žalobkyně, že výše pokuty je pro ni likvidační. Krajský soud se zároveň zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného, pokud jde o společenskou škodlivost jednání žalobkyně jako důvodu pro uložení sankce. Žalobkyně provozovala „hernu“ o 8 technických zařízení. Je tedy jasné, že si plně uvědomovala protiprávnost svého chování, neboť provozovala hazardní hry bez zákonem požadovaných povolení. I když mají správní orgány při ukládání pokuty povinnost zohlednit majetkové poměry pachatele, neznámá to, že by měly rezignovat na ukládání trestu ve výši výši, aby správní trest naplňoval svou preventivní i sankční funkci. Správní trest proto musí být i zásahem do majetkové funkce pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 2 Ads 224/2020-79). Krajský soud proto uzavírá, že uložená pokuta není likvidační, tedy zjevně nepřiměřená, a proto nevyhověl návrhu na její snížení postupem dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve

věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu